

[Honoré.]

grund for at skaffe de nødvendige bevillinger til danske kunstnere, må begrebet kunststøtte ikke belastes af provokerende afgørelser om støtte som den foreliggende, der ikke kan omgøres af ministeren. Jeg vil derfor anbefale, at det bliver ministeren og ikke filminstitutets bestyrelse, der fremtidig får det egentlige ansvar.

Ordføreren for forslagsstillerne (Chr. Christensen) (Kr.F):

Jeg vil gerne takke både ordførerne og ministeren, og ministeren vil jeg specielt takke for en positiv forståelse for lovforslagets baggrund. Jeg vil også sige tak til fru Gerda Møller for tilsagnet om medvirken til lovforslagets gennemførelse.

Det var en meget interessant debat, vores forslag udløste, bl. a. hr. Flygaards karakteristik af kristeligt folkepartis idégrundlag. Man har en fornemmelse af, at når dette parti kommer med et forslag, som er økonomisk styret, skal det absolut opfattes som værende knægtelse af den kunstneriske frihed, præget af religiøs intolerance og lignende ting. Det har ikke noget med sagen at gøre, og derfor mener jeg, det er rigtigt, at jeg som ordfører for forslagsstillerne får lejlighed til at fremsætte nogle bemærkninger som baggrund for det af os fremsatte forslag til lov om ændring af lov om film og biografer.

Lovforslaget er jo formet som en tilføjelse, i virkeligheden et nyt stk. 5, til § 11. Formålet med forslaget er at begrænse den i § 11 i lov om film og biografer tildelte bemyndigelse til filminstitutets bestyrelse til at tildele filmstøtte og overflytte denne bemyndigelse og ansvaret herfor til ministeren for kulturelle anliggender og dermed i virkeligheden til folketinget. Dermed er der ikke overflyttet et ansvar specielt til en enkelt person, men dertil, hvor det hører hjemme, i folketinget, som efter kristeligt folkepartis opfattelse skal være øverste ansvarlige myndighed, hvor det gælder statens forvaltning af skatteborgernes penge.

Der er blandt danske vælgere i disse år en bestandig voksende kritik af regering og folketing, dels fordi man ikke forstår motiveringen for en del af de love, der gives, dels fordi man finder, at der ødsles med

skatteborgernes penge til urimelige formål. Et godt eksempel efter de fleste borgeres opfattelse på forkert anvendelse af statsmidler var filminstitutets tilsagn om produktionstøtte til den berømmelige Thorsenfilm. Pressens og instruktørens egne oplysninger om filmens indhold bidrog til den opfattelse, at den forventede Jesusfilm måtte virke anstødelig og dybt sårende på store dele af befolkningen, specielt den del af befolkningen, der bekender sig til den kristne tro.

Institutets beslutning vakte som bekendt enormt røre i den danske befolkning, men også uden for landets grænser vakte beslutningen et røre, der næppe har bidraget til at højne dansk kulturs renommé i omverdenen eller gavne landets interesser. Her synes jeg nok det er væsentligt at henvise til det, der blev sagt før fra talerstolen her, om, at man fra udenrigsministeriets side følte sig foranlediget til at udsende en forklaring.

Ude i befolkningen lød spørgsmålet: hvem har ansvaret for denne disposition? Således spurgte f. eks. biskop Dons Christensen i Kristeligt Dagblad daværende kulturminister Niels Matthiasen: „Hvem er ansvarlig for denne bevilling? Er det kulturministeren, eller er ministeren af loven blevet bragt i en sådan situation, at han kun kan ekspedere sager af den art uden at standse dem? I så fald må folketinget være den ansvarlige part.“

Mange ventede spændt på hr. Niels Matthiasens svar, der fremkom i dagspressen kort efter under overskriften „Jesusfilmen ikke ministerens bord“, og svaret lød sådan: „Bevillinger af den slags, der her er tale om, bliver klaret af filminstitutets bestyrelse. Ministeren har absolut ingen mulighed for at gribe ind og ændre en beslutning truffet dér.“

Selvfølgelig helt i overensstemmelse med, hvad den nuværende kulturminister for kort tid siden sagde herfra.

Her er vi ved sagens kerne. Filminstitutets bestyrelse, i praksis filmkonsulenterne, har med den nuværende lovs §§ 11 og 13 fået tillagt en bemyndigelse, som gør dem uafhængige af den ansvarlige minister. Det er der ingen skatteborgere der kan være tjent med, og reaktionen udeblev jo heller ikke. I virkeligheden skete der i det